

weinig op den trek waargenomen en is ook als broedvogel tamelijk zeldzaam. Het verraste me dan ook bijzonder verleden jaar (1934) dicht bij Rotterdam twee broedgevallen van de kleine plevier te kunnen constateeren. Dacht ik eerst met één paartje te doen te hebben, naderhand ontdekte ik op hetzelfde terrein nog 'n tweede paartje. Het eerste legsel ging verloren, doch de tweede maal hadden de vogels meer succes en beide paartjes hadden in Juni jongen.

Er broedt in ons land een pleviersoort, die zeer veel op de hiervoor genoemde lijkt: de bontbekplevier. De kleine plevier is echter iets kleiner en slanker dan de bontbek en verschilt verder van deze door: het gele ooglid, den bijna geheel zwarten snavel (bij bontbek aan de basis oranje) de vleeschkleurige pooten, (bij bontbek oranje), de bijna egaal grijsbruine vleugels, (bij bontbek met smallen witten band) en den roep, die ongeveer klinkt als: „pie-uu, pie-uu” (hoog-laag), (van bontbek „wuu-ie, wuu-ie”), (laag-hoog).

Daarbij komt, dat de kleine plevier bij voorkeur op zandige terreinen in het binnenland nestelt, terwijl de bontbek meestal aan het strand, althans dicht bij zee broedt.

Overschie.

S. DE WAARD.

Morinellen. Ieder jaar in eind Augustus of begin September komen er op de vlakke groene

stranden van De Beer enkele weinig opvallende bezoekers, die echter zeer de aandacht trekken. Want de plevieren, die dan op hun doorreis van onbekende naar onbekende streken daar te zien zijn, hooren niet alleen tot een voor Holland zeldzame soort, maar zijn bovendien buitengewoon mak en vertrouwelijk.

Dikwijls komen er mensen alleen naar den Hoek van Holland om morinelplevierente zien, maar veel van hen komen te laat in den tijd. We hebben met een van de vroegste doortrekkers te doen en moeten ze zoeken tegelijkertijd met de eerste groote golf van ruiters. Wanneer er dan, behalve morinellen, ook mensen op De Beer zijn is het gemakkelijk genoeg de vogels te vinden. We gaan naar den kop van de Vlierenlaan, of naar een ander hoog punt met vrij uitzicht en zoeken de vlakten af. Vrij gauw zien we dan de mensen, die als bakens voor de plevieren dienen en die bezig zijn, door gewoon voetje voor voetje achter ze aan te loopen, ze tam te maken en aan die rare rondwandelende boomen achter zich te laten wennen. Nu is iemand,

Foto M. Rutten.

Morinelplevier in winterkleed.

die langzaam met kleine pasjes en zonder bepaalde bestemming rondloopt, al van ver aan zijn eigenaardig gedrag te herkennen en vormt zoo het makkelijkste middel de vogels zelf te vinden.

Ook wij kunnen ons dan aansluiten bij de anderen en na eenigen tijd beginnen de vogels zoo tam te worden, dat we er vlak achter aan kunnen loopen, zonder ze te verschrikken, en wel met het bloote oog alle details van de fraaie teekening op kunnen nemen. Het kleed is niet meer gelijk aan dat wat we uit de zomerfoto's van BENG T BERG kennen, maar veel effener. De zwarte en roode kleurplekken aan den onderkant van het lichaam zijn gewoonlijk verdwenen, de witte teugel en het bandje over de borst, dat altijd vergelijkingen met burgemeestersketens oproept, zijn niet meer zoo fel en duidelijk. Elke veer heeft nu een breeden, lichter rand gekregen en daardoor ontstaat een patroon, dat weliswaar uit de verte vlekkelig en streperig aandoet, maar dikwijls in kleur prachtig overeenkomt met het dunbegroeide zand, waarop de vogels hun voedsel zoeken, zoodat ze vrijwel met hun omgeving versmelten. En hoe dichterbij we komen, hoe beter we het eeren waardeeren, doordat we langzamerhand alle eenheden en de mooie geometrische regelmaat van lichte en donkere streepjes en vlekken kunnen onderscheiden.

Wanneer we verschillende dagen blijven, leeren we dikwijls de verschillende dieren persoonlijk kennen, door allerlei onderscheiden in de kleur en teekening, die ontstaan doordat het eene beest al verder op weg is naar zijn winterkleed, dan het andere. En ieder jaar weer blijft het in dezen tijd op De Beer de grootste sensatie, om met betrekkelijk weinig moeite met een wildvreemden vogel op zoo goeden voet te komen.

Utrecht.

M. G. RUTTEN.

Het broeden van het wouwaapje, *Ixobrychus minutus minutus* (L.) te Nederweert.

Het wouwaapje is een der merkwaardigste broedvogels in Limburg. Reeds sedert enkele jaren kon met zekerheid het broeden dezer soort worden vastgesteld in deze omgeving. Ze werden waargenomen te Nederweert, Meyel en Helden.

Bijgaand gereproduceerde photo werd in Juni 1933 te Nederweert genomen, waar het nest met vier jongen zich bevond op een afstand van enkele tientallen meters van een woning in het riet en nauwelijks twee meter van een rijwielpad, dat dagelijks wordt bereden.

Bij het naderen van het nest verspreiden zich de jonge wouwaapjes onmiddellijk. Alleen één exemplaar, hetwelk opvallend kleiner was dan de andere, bleef in het nest achter. Merkwaardig was de wijze, waarop de jonge vogels zich door het riet voortbewogen. Meermalen moest de hals bij het klauteren te hulp komen door deze in de oksels der bladeren te leggen en zich zoo omhoog te trekken om zich dan vervolgens met de pooten iets hooger vast te grijpen. Soms kwamen hierbij ook de vleugeltjes in spe te pas.

Wonderlijk vlug konden ze zich, hoe jong ze ook waren, op deze wijze langs en tusschen de stengels door verplaatsen.

Foto J. H. H. de Haan.

Jong Wouwaapje.